

כמה וכמה עם ח"כ הידוע בשל שיטותיו הסקנדליסטיות. מירה נוף חשה שהיא חשופה לאלימות בעלה, וכי בניגוד לכל אורח אחר במדינה גופה ורכושה הפכו הפקר. היא פנתה אל הקצינים, עלתה בסולם הדרגות והגיעה ליועץ המישפטי לממשלה. שום דבר לא עזר. גם היועץ המישפטי התעלם מפניותיה. לשיא הגיעו הדברים כאשר חטף נוף את בתו, בניגוד לאיסור מפורש של בית הדין, ולקח אותה לחו"ל. שוב היתה פנייה ליועץ המישפטי, ושוב סירב היועץ להתערב בדרך שמחייב החוק: להגיש כתב-אישום נגד הח"כ ולבקש את הסרת חסינותו כדי להעמידו לדין. נוף השתכנע כי לו מותר הכל, שאיש לא יעז לפעול נגדו, וכי חסינותו מרשה לו כל דבר העולה על דעתו במלחמתו באשחור. שהוא סירב להעניק לה גט.

בדצמבר 1980 פנה פרקליטה של האשה דאז, עורכי-דין אמנון וזכרוני, אל היועץ המישפטי במכתב שכלל איום מפורש בהגשת בג"ץ נגדו, אם לא יפעל כמוטל עליו. כתב אז זכרוני: "הנני מתכבד לפנות אליך בשם מרשתי, הגב' מירה נוף, אשתו של ח"כ עקיבא נוף.

"מפי מרשתי נמסר לי כי בעבר פנתה אליך שלוש פעמים בכתב, בתאריכים 13.4.79, 7.6.79 ו-18.12.79, וביקשה לפעול למען הסרת חסינותו של בעלה, כדי שיוכל לעמוד לדין פלילי בגין התנהגות אלימה כלפיה, ובכלל זה מיספר תקיפות. בנוסף לכך פנתה אליך לפני מיספר חודשים בעניין חטיפת בתה על-ידי ח"כ עקיבא נוף ונסיעה עימה לחו"ל.

תשלום מזונות לבתו. נוף התעטף בחסינות הפרלמנטרית, והתעלם מן הפקודה, שלא בוצעה. כתוצאה מכך הוגשה הצעת חוק לתיקון חוק החסינות, שנועד למנוע את השימוש בחסינות כדי להימנע מתשלום מזונות.

הצעת-חוק זו לא הובאה כלל לדין. תחת זאת עשה נוף עצמו מעשה שהדהים חברי-הכנסת רבים: הוא הגיש שתי הצעות חוק שנועדו להשפיע במישרין על ההליכים התלויים ועומדים בינו ובין אשתו. בין השאר: הוראה לבית-המשפט להתחשב במצבה הכלכלי של האשה, בעת קביעת המזונות, כך שהבעל לא יצטרך לשלם מזונות מלאים לילדיו כאשר האשה היא בעלת-ראמצעים.

כל חברי-הכנסת ידעו היטב כי כאן עושה חברי-כנסת שימוש במכשיר הפרלמנטרי כדי לקדם בגלוי ובמצח נחושה את ענייניו האישיים. אולם רק חברי-כנסת אחד העז לדבר על כך בגלוי מעל הדוכן. אחרים הסתפקו בהשמעות פרטיות במיזנון, מאחורי גבו של נוף. היה זה אופייני לאווירה ששררה כבר אז בכנסת, הדומה לאי-פעם לאחוזת חבורה של מחלקי-שולל, שנוף לא התקשה למצוא כמה חברי-כנסת שיעניקו את שמותייהם למעשהו המחפיר. התצעות שלו התקבלו והפכו חוקי-המדינה.

מכות

במיטבח

ר ינתיים קרו בין בנייהווג דברים חמורים עוד יותר. מדי פעם התפרץ נוף לדירת אשתו,

שומר ב'ית

תמונה זו צולמה באחת ההזדמנויות הרבות שבהן הוזעקה המישטרה לביתה של מירה נוף, שטענה כי בעלה תקף אותה, היכה אותה ואיים עליה. בכל פעם טירבה המישטרה להתערב בטיכסון, טובים יותר מהאשה העשירה, אם יעמוד בסירובו. היה לו זמן, כי בינתיים התחבר עם אשה אחרת, שילדה לו בת, וחי עימה. הוא היה, כנראה, משכונע כי בעזרת חסינותו הפרלמנטרית ומעמדו יוכל למרר את חיי אשתו ולכפות עליה בסופו של דבר את תנאיו.

את כל הזכויות לנקוט בכל האמצעים העומדים לרשותה, ופניה לבג"ץ בכלל זה, אם אופן הטיפול בעניינה לא ישתנה."

נוף פרלמנטרי

אפל

ה יועץ המישפטי הגבוך הסכים בכל זאת לעשות משהו: לשכנע את הבעל להעניק גט לאשתו. הדבר סוכם בפגישה שנערכה במשרדו, בנוכחות פרקליטו של נוף, יעקוב ויינרוט, וכמה מעוזרי היועץ.

מאמצים אלה — אם נעשו — לא נשאו פרי. נוף סירב לתת גט לאשתו, אולי מתוך תיקווה כי יוכל להשיג תנאים כלכליים

זה היה המצב כאשר שבה הכנסת התשיעית חיים לכל חי. היתה זאת כנסת עתירת-שערוריות מאין כמה. אחד מחבריה נשלח לכלא בעוון קבלת-שוחד (שמואל רכטמן), נוכל ביגלאומי ידוע-לשימצה זכה בה במנדאט (שמואל פלאטו-שרון), אחד מחבריה (השר אהרון אביר-חצירא) הועמד פעמיים למישפט אחרי שהוסרה חסינותו, אחד מחבריה (חמאד אבררביע) נרצח,

מכות במיטבח

תמונה זו הונצחה על-ידי צלמת העולם הזה, גילה רז'ו, שהוזעקה על-ידי מירה נוף, כדי לצלם את הקטטה של בני הזוג נוף, כאשר פרץ עקיבא נוף למיטבחה של מירה.

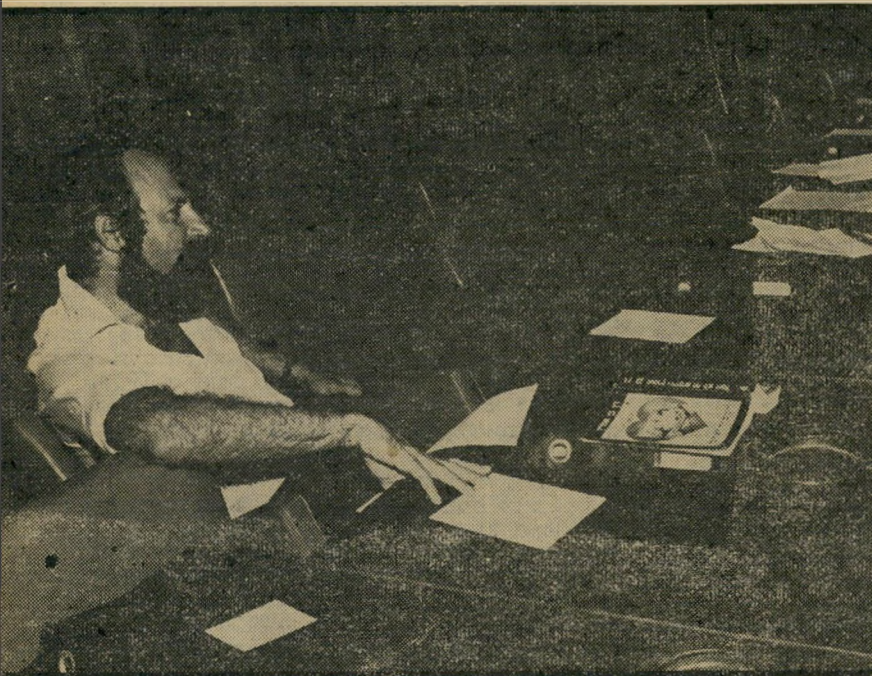
"כפי שנמסר לי על-ידי מרשתי לא היתה כל תשובה של ממש למיכתביה אליה, והדבר מעורר תמיהה, מה גם שבמיכתבה האחרון, מה-18.12.79, ידעה לציין במפורש כי אימתן תשובה לפניותיה הינה בניגוד מפורש לחוק לתיקון סדרי המינהל (הנמ"ק) תשי"ט — 1959.

"מצ"ב העתקי מיכתביה הקודמים של מרשתי, ובהם פירוט תלונותיה במישטרת מרחב-הירקון על תאריכהן.

עברו למעלה משנתיים. מובן מאליו שמרשתי שומרת לעצמה

ולפי תלונותיה במישטרה הוא התנפל עליה, היכה אותה ואיים על גופה. פעם הועיקה האשה את צלמת העולם הזה, שהצליחה להנציח במצלמתה את חילופי-המהלומות בין המתוקק ואשתו במיטבח. כל זה נעשה לעיני הילדה ולעיני השכ"גים, שקיבלו בצורה זו שיעור מאלף על נחיתורועו של הפרלמנטריום הישראלי. גם המשך השיעור היה מאלף.

בכל פעם, כאשר הוזעקה המישטרה לדירה שבשדרות בן-ציון, היא פעלה באותה צורה: השוטרים הנבוכים השתמטו מלהתערב, התעלמו מסימני-המהלומות שעל גוף האשה והסתלקו כלעומת שבאו. איש מהם לא רצה להסתבך עם חברי-כנסת, ועל אחת

"זיונים זה לא הכל"

סיפרו של דן בן-אמוץ מונח על שולי-חנו של ח"כ עקיבא נוף באולס הוועדה של הכנסת, בשעה שנערך בה דיון. ח"כ נוף אוהב להציג את עצמו כרודף-נשים דווקא.